

[Indenrigsministeren.]

brugsforeninger — bortset fra de rene indkøbsforeninger — ment at burde bibeholde den i kommuneskattelovens § 33, stk. 1, indeholdte bestemmelse om anvendelse af vedkommende kommunes almindelige skatteprocent, dog mindst 4 og højst 5 pct. årligt, medens kommuneskatten for produktions- og salgsforeninger samt indkøbsforeningerne som en konsekvens af udskrivningslovforslaget er foreslået at skulle udgøre $\frac{2}{5}$ af kommunens skatteprocent, dog mindst 1,6 og højst 2 pct. årligt.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Første næstformand (Arnth Jensen): Jeg giver dernæst ordet til den højtærede socialminister, for at han kan fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Socialministeren (Strøm): Jeg skal her ved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende forsorgen i anledning af tuberkulose, leddegigt, kræft m. v.).

Som det vil være de ærede medlemmer bekendt, har der igennem de senere år, dels her i rigsdagen, dels ude i befolkningen, været rejst krav om forbedring af de forhold, hvorunder tuberkuloseramte familier lever, og jeg har ved tidligere lejligheder givet udtryk for, at hele dette spørgsmål har min varmeste interesse. Først nu er det imidlertid muligt for mig at fremsætte torslag om ændringer af de gældende understøttelsesbestemmelser, idet jeg har måttet afvente resultaterne af den undersøgelse på bred basis, som er foretaget af det af indenrigsministeriet den 12. juni 1943 nedsatte udvalg til behandling af spørgsmålet om efterforsorg for tuberkuløse patienter.

Udvalgets betænkning foreligger nu — den er afgivet til indenrigsministeriet den 17. december 1948 —, og der stilles heri en række forslag, der tager sigte på at hjælpe de tuberkuløse. Hovedlinien i forslaget er, at man ved særlige foranstaltninger vil søge at sætte de tuberkuløse i vej, således at de i videst muligt omfang kan forsørge sig selv og deres familie, og det er tanken bl. a. gennem forbedrede understøttelsesregler at skåne patienterne i tiden efter udskrivningen fra sanatoriet, således at risikoen for tilbagefald bliver mindst mulig.

Medens jeg med hensyn til den nærmere begrundelse for udvalgets forslag tillader mig at henvise til betænkningen, navnlig

kapitel XIII om understøttelse, finder jeg anledning til at fremdrage udvalgets udtalelser om karakteren af tuberkulose. Det er en sygdom, som har en ganske særlig indgribende virkning på den syges livsforhold, og som derfor vanskeliggør den tilbagevenden til samfundet, som er formålet med al sygebehandling. Årsagerne hertil er i første række, at lidelsen hos mange erhverves i en yngre alder, hvor de pågældende endnu ikke har opnået en fuldstændig udannelse, at mange patienter er smittefarlige under hele eller store dele af sygdommens forløb, samt at sygdommen ofte har en langvarig karakter og hyppigt medfører nedsat arbejdsevne.

Udsigterne for et godt resultat af behandlingen for denne alvorlige sygdom er imidlertid størst, jo tidligere patienten kommer under behandling, og den i årenes løb stedfundne udbygning af tuberkulosestationerne samt de af disse foranstaltede undersøgelser af større grupper af mennesker gennem skoleundersøgelser, personaleundersøgelser og andre masseundersøgelser har da også medført, at flere og flere kommer til behandling på et så tidligt stadium af sygdommen, at mulighederne for helbredelse er store. Det har dog på den anden side også vist sig, at mange afholder sig fra at gå til undersøgelse og behandling af tuberkulose, fordi den hjælp, der i øjeblikket kan ydes, anses for utilstrækkelig, ligesom et ikke ubetydeligt antal personer i utide affryder en påbegyndt behandling, fordi deres familier ikke kan klare sig med den ydede understøttelse.

Den hjælp, som efter de gældende regler står til rådighed for tuberkulosepatienter og deres familier — nemlig invaliderente (eventuelt aldersrente), hjælp i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248 om kronisk syge og hjælp i henhold til de særlige bestemmelser i §§ 263 og 264 —, anser udvalget som utilstrækkelig for den patient, som rammes af tuberkulose, og for hvem sygdommen ikke har udviklet sig til en kronisk lidelse. Der bør efter udvalgets opfattelse i disse tilfælde ydes en mere effektiv hjælp, således at patienten uden økonomiske bekymringer kan underkaste sig den behandling, rekonvalescens og eventuelle oplæring, som tilrådes ham af tuberkulosestationen og sanatoriet.

Udvalget har overvejet forskellige muligheder for ydelse af en sådan forbedret hjælp og er nået til det resultat, at de pågældende bør have en hjælp, der sætter dem i stand til at opretholde deres tidligere levevilkår indenfor rimelige grænser, altså en ordning, der svarer til den, der gælder for værnepligtiges familier. Jeg skal herved